

Art. 46. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego jest bankiem państwowym w rozumieniu niniejszego prawa i wykonuje w szczególności czynności:

1) dotyczące instytucji kredytowych zlikwidowanych lub uznanych za zlikwidowane na podstawie dekretów: z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz. U. z 1948 r. Nr 52, poz. 410, z 1949 r. Nr 35, poz. 256 i z 1951 r. Nr 31, poz. 240), z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych instytucji kredytu długoterminowego (Dz. U. z 1948 r. Nr 52, poz. 411 i z 1951 r. Nr 31, poz. 241) oraz z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. z 1951 r. Nr 36, poz. 279 i z 1957 r. Nr 31, poz. 136),

2) zlecone temu bankowi przez Ministra Finansów.

2. Bank Gospodarstwa Krajowego uprawniony jest do występowania przed sądami, urzędami i innymi organami w wykonywaniu czynności przewidzianych w ust. 1.

3. Minister Finansów nada Bankowi Gospodarstwa Krajowego statut, zgodny z postanowieniami niniejszego prawa i z zakresem działania tego Banku.

Art. 47. Otwarcie na obszarze Państwa oddziału zagranicznego banku może nastąpić tylko na podstawie zezwolenia Ministra Finansów i na warunkach określonych przez Ministra Finansów.

Art. 48. Wierzytelności klientów w walutach obcych w banku państwowym lub w banku w formie spółki akcyjnej, przeznaczone do wykorzystania w eksporcie wewnętrznym, wolne są od zajęcia zarówno sądowego, jak i administracyjnego do wysokości równowartości kwoty 3.000 zł.

Art. 49. 1. Tracą moc wszelkie przepisy w przedmiotach unormowanych w niniejszym prawie. W szczególności tracą moc:

1) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. Nr 34, poz. 321 wraz z późniejszymi zmianami),

2) dekret z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. z 1951 r. Nr 36, poz. 279 i z 1957 r. Nr 31, poz. 135).

2. Tracą moc:

1) dekret z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz. U. z 1948 r. Nr 52, poz. 410, z 1949 r. Nr 35, poz. 256 i z 1951 r. Nr 31, poz. 240),

2) dekret z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych instytucji kredytu długoterminowego (Dz. U. z 1948 r. Nr 52, poz. 411 i z 1951 r. Nr 31, poz. 241).

3. Jednak przepisy dekretów wymienionych w ust. 2 pozostają w mocy w zakresie czynności przewidzianych w tych dekretach, a dotychczas nie zakończonych.

Art. 50. 1. Zachowuje moc rozporządzenie Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych spod okupacji (Dz. U. z 1944 r. Nr 7, poz. 38, z 1945 r. Nr 1, poz. 4 i Nr 14, poz. 86, z 1949 r. Nr 9, poz. 57).

2. Minister Finansów może w drodze zarządzenia uchylić w stosunku do poszczególnych lub wszystkich banków stosowanie przepisów rozporządzenia wymienionego w ust. 1.

Art. 51. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy pozostają w mocy przepisy wykonawcze wydane na podstawie dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. z 1951 r. Nr 36, poz. 279 i z 1957 r. Nr 31, poz. 136).

Art. 52. Ustawa wchodzi w życie po upływie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: **A. Zawadzki**

Sekretarz Rady Państwa: **J. Horodecki**

122

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1960 r.

w sprawie kierowania i przyjmowania do pracy osób zwolnionych z zasadniczej służby wojskowej.

Na podstawie art. 120 i art. 128 ust. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. Nr 14, poz. 75 i Nr 17, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa:

1) o ustawie — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. Nr 14, poz. 75 i Nr 17, poz. 108),

2) o zakładach pracy — należy przez to rozumieć organy państwowe, instytucje, przedsiębiorstwa, organizacje społeczne oraz inne wszelkiego rodzaju uspołecznione i prywatne zakłady pracy zatrudniające pracowników (fizycz-

nych i umysłowych) bez względu na charakter ich zatrudnienia i przepisów prawnych normujących stosunek pracy (stosunek służbowy),

3) o żołnierzach zwolnionych z zasadniczej służby wojskowej — należy przez to rozumieć szeregowców i podoficerów zwolnionych z tej służby i przeniesionych do rezerwy lub zwolnionych od powszechnego obowiązku wojskowego oraz szeregowców i podoficerów zwolnionych z tej służby bez przeniesienia do rezerwy jako czasowo niezdolnych do służby wojskowej (art. 57 ustawy) lub jako jedynych żywicieli rodzin (art. 58 ustawy).

2. Zwolnienie żołnierza z zasadniczej służby wojskowej i dzień zwolnienia potwierdzają odpowiednie wpisy w wojskowym dokumencie osobistym.

§ 2. 1. Zakład pracy, który zatrudniał pracownika w chwili powołania do zasadniczej służby wojskowej, obowiązany jest zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli pracownik najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej zgłosi swój powrót do tego zakładu pracy celem podjęcia zatrudnienia (art. 118 ust. 1 ustawy) — chyba że stosunek pracy został rozwiązany w przypadkach określonych w art. 117 ust. 2 i 3 ustawy.

2. Jeżeli pracownik uzyskał podczas służby wojskowej inne lub wyższe niż posiadane uprzednio kwalifikacje zawodowe, zakład pracy lub organ nadrzędny tego zakładu jest obowiązany na wniosek pracownika wyznaczyć go w miarę możliwości na stanowisko, które odpowiada nabytym w wojsku kwalifikacjom (art. 118 ust. 3 ustawy).

3. W razie niemożności zatrudnienia pracownika zgodnie z nabytymi podczas służby wojskowej innymi lub wyższymi kwalifikacjami zawodowymi zakład pracy, który zatrudniał pracownika w chwili powołania do służby wojskowej, obowiązany jest zatrudnić go na poprzednio zajmowanym lub równorzędnym stanowisku i zwrócić się jednocześnie do swej jednostki nadrzędnej z wnioskiem o wyznaczenie pracownika na stanowisko odpowiadające nabytym w wojsku kwalifikacjom.

4. Jeżeli pracownik nie wyrazi zgody na podjęcie pracy na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym (ust. 1 i 3), stosunek pracy (stosunek służbowy) między zakładem pracy a pracownikiem uważa się za rozwiązany za zgodą stron z dniem, w którym pracownik nie wyraził zgody na podjęcie pracy na tym stanowisku.

5. Jeżeli pracownik nie wyrazi zgody na podjęcie pracy na stanowisku zaproponowanym mu przez jednostkę nadrzędną (ust. 3) ani na kontynuowanie pracy na dotychczasowym stanowisku, stosunek pracy między zakładem pracy i pracownikiem uważa się za rozwiązany za zgodą stron z dniem, w którym pracownik nie wyraził zgody na podjęcie proponowanej mu pracy lub na kontynuowanie dotychczasowej pracy.

§ 3. 1. Nabycie przez żołnierza podczas odbywania zasadniczej służby wojskowej innych lub wyższych kwalifikacji zawodowych stwierdza zaświadczenie wojskowego komendanta rejonowego, wydane żołnierzowi na jego prośbę, po zwolnieniu go z tej służby.

2. Wzór zaświadczenia wymienionego w ust. 1 oraz sposób wydawania tych zaświadczeń ustala Minister Obrony Narodowej.

§ 4. W razie niemożności zgłoszenia się do pracy w terminie wymienionym w § 2 ust. 1 z powodu choroby stwierdzonej zaświadczeniem lekarza zakładu społecznego służby zdrowia lub z innych ważnych przyczyn od pracownika niezależnych, a stwierdzonych zaświadczeniem właściwego organu administracji państwowej — termin ten uważa się za zachowany, jeżeli pracownik zgłosił się niezwłocznie po odzyskaniu zdolności do pracy lub ustaniu przeszkody.

§ 5. 1. Jeżeli żołnierz zwolniony z zasadniczej służby wojskowej, który przed powołaniem do tej służby nie był zatrudniony, po zwolnieniu z niej zgłosi wniosek o zatrudnienie do właściwego do spraw zatrudnienia organu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej właściwej ze względu na jego miejsce zamieszkania, organ ten po porozumieniu się z odpowiednimi zakładami pracy położonymi na terenie powiatu (miasta) kieruje żołnierza do

pracy zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, stosownie do posiadanych przez niego kwalifikacji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do żołnierzy zwolnionych z zasadniczej służby wojskowej, którzy nie podjęli zatrudnienia w zakładzie pracy zatrudniającym ich w chwili powołania do służby wojskowej:

- 1) ze względu na nabycie w czasie pełnienia służby wojskowej innych lub wyższych kwalifikacji zawodowych nie znajdujących zastosowania w tym zakładzie pracy (§ 2 ust. 4 i 5),
- 2) z powodu zmiany miejsca zamieszkania lub pobytu po zwolnieniu ze służby wojskowej.

§ 6. 1. Okres odbytej służby wojskowej zalicza się żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy albo od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie, jeżeli żołnierz w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej:

- 1) podjął pracę lub
- 2) zgłosił się do właściwego do spraw zatrudnienia organu prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej i po skierowaniu go do zakładu pracy podjął pracę.

2. Jeżeli żołnierz zwolniony z zasadniczej służby wojskowej podjął w terminie określonym w ust. 1 pracę w zawodzie, w którym przed powołaniem do służby wojskowej pracę wykonywał — zalicza się mu okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia również w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od szczególnych warunków, od których zależy nabycie tych uprawnień.

3. Do terminu określonego w ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio § 4.

4. Datę zgłoszenia się żołnierza do właściwego do spraw zatrudnienia organu prezydium rady narodowej (ust. 1 pkt 2) stwierdza ten organ.

5. Określony w ust. 1 i 2 termin podjęcia pracy nie odnosi się do osób objętych przepisami art. 1 i 13 ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o prawach i obowiązkach nauczycieli (Dz. U. Nr 12, poz. 63).

§ 7. Przepis § 6 stosuje się również do żołnierzy, którzy odbywali zasadniczą służbę wojskową i zostali z niej zwolnieni przed dniem wejścia w życie ustawy (art. 155 ustawy), oraz do żołnierzy, którzy zostali zwolnieni z zasadniczej służby wojskowej po dniu 21 kwietnia 1959 r., lecz przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

§ 8. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do szeregowców i podoficerów zwolnionych z czynnej służby wojskowej pełnionej w razie mobilizacji i w czasie wojny oraz do uczniów oficerskich szkół zawodowych i słuchaczy akademii wojskowych nie będących oficerami i podoficerami zawodowymi, zwolnionych z tych szkół lub akademii — stosownie do art. 105 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o służbie wojskowej szeregowców i podoficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 36, poz. 164).

§ 9. Rozporządzenie niniejsze nie narusza przepisów w sprawie zatrudniania inwalidów wojennych i wojskowych.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Pracy i Opieki Społecznej, Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych i innym zainteresowanym ministrom.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz